

2. Božji izreki

Ustanovitelj Opus Dei – življenjepis sv. Jožefmarija Escrivája.

30. Okt. 2023

[↗ Nazaj na kazalo](#)

Pisal se je mesec februar 1962. Pri klepetu z gojenci Rimskega kolegija je oče dejal: ***Molíte, saj stvari napredujejo. Če uspe, vam bom povedal; če ne, vam bom povedal, da ni uspelo.***^[1] Nič izrecnejšega ni želel razkriti; toda v pogovoru z Gospodom se je roteče obračal k

njemu, da bi pokazal vsaj malo svoje vseмогоčnosti in usmiljenja, tako da mu pošlje rešitev za posebni namen ter priskrbi dokončno cerkvenopravno obliko za Opus Dei. Včasih, kadar je vodil meditacijo za člane Generalnega sveta, se je ozrl v tabernakelj in dejal: **Gospod, izkaži se! Naredi eno svojih potez! Naj se vidi, da si to Ti!**^[2] Strogo gledano ni prosil za čudež, pač pa za eno tistih presenečenj, ki v božjo slavo vsakogar pusti odprtih ust.

V tistih dneh je na prigovarjanje kardinala Ciriacija ravno zaprosil Sveti sedež, naj Opus Dei preoblikuje v *prelaturu nullius*, kajti Delo dejansko ni bilo več *svetna ustanova*. Kot že vemo, je bila prošnja zavrnjena. Ustanovitelj je razočaran ponižno sprejel negativni odgovor Svetega sedeža, nad katerim pravzaprav ni bil presenečen. Kot je obljubil, je svoje otroke seznanil s spodletelim poskusom, obenem pa

jih je spodbudil, naj vedno ohranjajo nadnaravni pogled na vse stvari in naj še naprej molijo za posebni namen, tako da nenehno »nadlegujejo« Gospoda, vztrajno, brez popuščanja, brez oddiha:

Bog vse milosti, ki nas je po Kristusu Jezusu poklical v svojo večno slavo, nas bo po kratkem trpljenju sam izpopolnil, utrdil, okrepil in postavil na temelj (1 Pt 5,10). Zato vsakomur izmed vas pravim: Clama, ne cesses, quasi tuba exalta vocem tuam (Iz 58,1); kliči na vse grlo, ne naveličaj se moliti, povzdiguji svoj glas kakor rog.

[3]

Odmev tega krika so nemalokdaj spremljale solze. Kot ustanovitelj in kot oče je imel nalogo skrbeti za duhovni blagor svojih otrok ter jim odpreti oči in pokazati, kaj se je dogajalo.^[4] Morali so torej ostati trdni v veri, neomajni v nauku, zvesti učiteljstvu Cerkve. Takole jih je

bodril: *V Opus Dei, kot vam stalno ponavljam, si vedno in v vsem prizadevamo sentire cum Ecclesia, čutiti s Kristusovo Cerkvijo, našo materjo.*^[5]

* * *

Očetovo življenje se je spremenilo v tiho žgalno daritev. Bog mu je dal prav pobljže okusiti križ svojega Sina. V dejstvu, da ga je privlačilo delo odrešenja, je videl ljubeče očetovsko povabilo, čast in nežnost, v ozadju katere je prepoznal jasen cilj, ki ga je sprejemal in blagoslavljal v duhu zadoščevanja: ***Pri svojih sedemdesetih letih, je priznal, po vseh udarcih, ki sem jih dobil, gledam na vse to kot na očiščevanje, saj sem beden človek.***

[6]

V tem pogledu se velja vprašati, ali je sploh treba razlikovati med posameznimi obdobji ustanoviteljevega življenja, saj le-to

ni bilo nič drugega kot nenehno prečiščevanje. Že kot otrok je bil izpostavljen trpljenju, ko je bil priča smrti in gmotnemu propadu družine, potem pa so se leta in leta vrstile nepreštene stiske, ponižanja in ostra nasprotovanja, preganjanje ter vsakovrstne muke. Skratka, njegova življenjska pot je bila posejana s človeško nepremagljivimi zaprekami. Nikdar se ni pritoževal in naravnost osupljivo je, da je zmožel pritisk tolikšnega bremena prenašati vedro in veselo. Katera notranja sila ga je držala pokonci, da ni klonil pred nesrečo, da nikoli ni popuščal v težavah ali izgubil upanja spričo nevarnosti? Nadnaravno moč je brez dvoma črpal iz premišljevanja božjega otroštva. Ljubezen je v polnosti zmagala nad trpljenjem, kajti celo tisto, kar se nam lahko zdi slabo – je pojasnjeval svojim otrokom –, nam pošilja Bog za naše dobro:

Ne pozabite, da nam Gospod veselje pošilja zato, ker nas ima rad; in če nam pošlje kakšno bridkost, to stori, da bi preizkusil, ali ga imamo radi.^[7]

* * *

Osem let je minilo od slovesne otvoritve drugega vatikanskega cerkvenega zbora. Osem let, odkar je leta 1962 svoje otroke v pismu pozval, naj brez oddiha, brez prekinitve molijo za Cerkev in za Delo. In 8. maja 1970, teden dni pred odhodom na romanje v Mehiko, je v duši jasno zaslišal Gospodov glas: **Si Deus nobiscum, quis contra nos?**^[8] V trenutkih tesnobe mu je ta izrek vlil miru, pa tudi gotovosti v božjo moč, kajti božja roka je nepremagljiva. Ne izgublja bitk in vedno pride na pomoč svojim otrokom.

Po vrnitvi iz Mehike se je oče za nekaj tednov umaknil v kraj Premeno ob Jezeru Maggiore na

severu Italije, da bi tam delal in si nekoliko oddahnil. Zjutraj 6. avgusta 1970 se je Javier Echevarría odpravil v kapelo, da bi kot ponavadi stregel očetu pri maši. Tam ga je našel, pred oltarjem, potopljenega v molitev. V njegovi duši so še vedno odmevale tolažilne besede, s katerimi mu je Bog dal razumeti, kako prijetna mu je bila nenehna vpijoča prošnja za Cerkev in za Delo ter da mu je ves čas blizu.^[9] Šele nekaj let pozneje je nekoč pri klepetu opisal to izkustvo, pri čemer se je med pripovedovanjem skrnil za tretjo osebo:

Bila je neka duša, ki je prestajala obdobje velikega trpljenja. To ni pravič sveta duša, ampak duša, kakršno imate vi, ki ima svoje vzpone in padce, ki jo je treba zakrpati s sponkami, z velikimi sponkami. In ko se tega ni nadejala, medtem ko je veliko molila za nekaj, kar se še ni zgodilo, je v globini srca zaslišala:

Clama, ne cesses! Ta duša si ne želi, da bi karkoli slišala: trpi. Vendar je slišala: Še naprej môli, vpij, na vso moč; ne prenehaj moliti, saj te poslušam. Clama, ne cesses!^[10]___

Le redkokdaj je oče spregovoril o teh nadnaravnih doživetjih. Tovrstnih izkušenj ni razkrival, razen če se mu je zdelo potrebno za blagor Dela in njegovih otrok. Zato seveda o mnogih izrednih milostih, ki jih je prejel, ne vemo veliko. Znani pa so nam nekateri izmed teh dogodkov, na primer tisti z dne 23. avgusta 1971. Preživel je nekaj dni v vasicì Caglio, nedaleč od severnoitalijanskega kraja Como. Tistega jutra, potem ko je odmaševal in opravil zahvalo po maši, je bral časopis. Tedaj je začutil, da se je z vso jasnostjo in z nezadržno močjo v njegovo dušo vtisnil božji izrek:

Adeamus cum fiducia ad thronum gloriae ut misericordiam

consequamur.^[11] (Bližajmo se z zaupnostjo prestolu slave, da dosežemo usmiljenje.)

Izrekom iz leta 1970, ki so mu bili v veliko pomoč pri njegovi vztrajni molitvi za Cerkev, je kmalu sledilo »odkritje«: delovanje, izlitje Svetega Duha pri maši. S tem se je očetov apostolski pogled razširil in lahko je zrl, kako je po božji dobroti ***Opus Dei*** ***vzcvetel v dušah vseh ras, jezikov in narodnosti.***^[12] Ni bil naklonjen spodbujanju posebnih pobožnosti, toda čutil je potrebo, da celotna družina Opus Dei skupaj opravi neko posvetitev. Na ta način naj bi Delo izročil Svetemu Duhu, da bi vedno bilo zvesto orodje v službi Cerkve.^[13]

Na binkoštni praznik, 30. maja 1971, ob pol enih, je v kapeli Generalnega sveta izvršil posvetitev Svetemu Duhu. Velik osvetljen vitraž za oltarjem je prikazoval binkoštni prizor. Pri tem obredu je besedilo

posvetitve prebral Álvaro del Portillo.^[14] Bila je to goreča prošnja za darove Svetega Duha, da bi jih drugega za drugim razlil nad vernike Dela: dar umnosti, dar modrosti, dar vednosti, svéta, strahu božjega ter dar moči, »ki naj nas napravi trdne v veri, stalne v boju in zvesto vztrajne v Božjem delu«. In slednjič še dar pobožnosti, »ki naj nam da čut našega božjega otroštva, veselo in nadnaravno zavest, da smo božji otroci in v Jezusu Kristusu bratje vsem ljudem«. ^[15] Pri posvetitvi ni manjkala prošnja za pastirje in za božje ljudstvo, katerega stanje je bilo vzrok prenekaterih solza:

»Prosimo te, podpiraj vedno svojo Cerkev in še posebej papeža, da bi nas vodil s svojo besedo in zgledom, in da bi dosegel večno življenje skupaj s čredo, ki mu je bila zaupana; naj nikdar ne manjka dobrih pastirjev in naj vsi verniki, tako da ti služimo s svetim življenjem in

celovitostjo vere, prispemo do
nebeške slave.«^[16]

Tiste solze obžalovanja iz ljubezni so
s seboj prinesle dež milosti. Tisti
Clama, ne cesses! je v očetovi duši
vzbudil novo držo čuječnosti, tako da
je bil nenehno pozoren na to, kar mu
je imel Bog povedati. Vsak božji
izrek, ki ga je zaslišal, je bil korak
naprej, še ena stopnica navzgor, tiha
igra med Bogom in dušo. Besede, z
ognjem neizbrisno vtisnjene v
njegovega duha, so odstirale
neslutene tokove ljubezni.

Po vzgibu Svetega Duha je iskal
zavetja v presvetem Jezusovem Srcu,
tabernaklju božjega usmiljenja. Ko se
je v prvih dneh septembra 1971 vrnil
iz Caglia, je svojim sinovom in
hčeram predlagal, naj pogosto
ponavljajo molitveni vzklik: *Cor Iesu
Sacratissimum et Misericors, dona
nobis pacem!*^[17] Tako jim je oče
zlagoma, po drobcih, razkrival nekaj

o delovanju Svetega Duha v njegovi duši. Kadar je pri klepetu ali meditaciji prišlo na dan kakšno novo duhovno doživetje, so potem njegovi otroci vse to skrbno zabeležili. Oktobra 1971 jim je na primer spregovoril o dejanju predanosti, o kratki molitvi, ki jo je sestavil:

Gospod, moj Bog, v tvoje roke izročam preteklost in sedanost in prihodnost, kar je veliko in kar je majhno, borno in obilno, časno in večno.^[18]

Nato pa jim je zamišljen dejal: ***Da bi dosegli to dejanje predanosti, je treba vpreči vse svoje moči.***

Božji izreki so očeta priganjali k odrekanju. Kmalu po tem, ko je v duši zaslišal besede *Clama, ne cesses!*, je svojim otrokom z vso preprostostjo povedal: ***Nenehno sem osredotočen na Boga; sem bolj zunaj zemlje kot na zemlji.***^[19] Ti izreki, ki mu jih je Bog navdihoval, so usmerjali njegovo

notranje življenje ter ga po novih poteh ljubezni vodili do usmiljenih čustev Jezusovega Srca. Oče pa je vseeno tožil, češ da je bil njegov odgovor na milost nezadosten: ***V katerikoli stroki, je potrto dejal, bi bil po tolikih letih že mojster. V božji ljubezni pa sem večni vajenec.***^[20]

Izreki so bili kratki dotiki milosti, ki so poživiljali njegovo dušo in mu nudili oporo v stalnem boju zoper žalost. To so bile proste poteze s čopičem, s katerimi je roka božjega umetnika v ustanovitelju izzvala junaške odzive. V tistem času je imel oče za seboj že več kot dovolj izkušenj, da je lahko zaznal »nekaj« nezgrešljivega, tisto prvino, ki jo vsebujejo božje besede. V svojem posebnem primeru je tisto značilno in prepoznavno lastnost božjih izrekov opisoval rekoč, da je tisto »nekaj« bilo ***kratko, konkretno, ne***

da bi to zaznal s sluhom ... in ne da bi to iskal.[21]

* * *

Med ljudmi je neredkokdaj razširjeno mišljenje, da lahko shajajo brez Boga, da mu lahko neovirano obrnejo hrbet in živijo po svoje. ***Varajo se***, je govoril ustanovitelj. ***Čeprav se ne zavedajo, ležijo kakor hromi pri kopeli Betésda: nezmožni, da bi se pognali proti odrešilni vodi, proti nauku, ki v dušo prinaša veselje.***[22]

Tak človek ne dojame, da v svoji duši nosi žalostno praznino in duhovno zapuščenost. So tudi takšni kristjani, ki jim to, da so v Cerkvi, povsem zadostuje. ***Biti v Cerkvi je že veliko, a ni dovolj. Mi moramo biti Cerkev, kajti naša mati za nas nikdar ne sme biti nekaj tujega, zunanjega, neodvisnega od naših najglobljih misli.***[23]

Kdor tako razmišlja in se tako obnaša, gotovo ni prodrl v

nadnaravno resničnost Cerkve, v njeno skrivnost. Morda vidi zgolj njeno človeško zgradbo, ne pa ustanove božjega izvora, in ne zazna neločljive enovitosti, ki vlada med božjim ljudstvom in njegovo glavo, ki je Kristus, Ženin in posvečevalec svojega skrivnostnega telesa. Nemara takšni ljudje pri tem pozabljajo na človeško šibkost, na to, da so znotraj Cerkve uboge človeške osebe s svojimi pomanjkljivostmi in da jo tudi vodijo ljudje, četudi jih podpira Sveti Duh. Morebiti gledajo na vse zgolj po zemeljsko, posvetno, površinsko, ne da bi se ozrli v posvečujočo skrivnost Cerkve, ki prodira vse do večnega življenja za zveličanje človeškega rodu, kot prepeva ustanovitelj:

Sveta, Sveta, Sveta! si drznemo zapeti Cerkvi, tako da si v spomin priključimo spev na čast Presveti Trojici. Ti si Sveta, Cerkev, Mati moja, ker te je ustanovil Božji Sin, Sveti;

Sveta si, ker je tako določil Oče, vir vse svetosti; Sveta si, ker te spremlja Sveti Duh, ki prebiva v duši vernikov, da bi združeval Očetove otroke, ki bodo prebivali v nebeški Cerkvi, v večnem Jeruzalemu.^[24]

Nad slabotnostjo, ki spremlja vsakega človeka, sije usmiljena veličina Cerkve, ki nas po krstu sprejme v svoje naročje, nato pa nas posvečuje z materinsko skrbnostjo. Njena veličina se zrcali v duhovniški moči, ki izvira iz Kristusa, in zveličavno posredovanje med Bogom in ljudmi se v Cerkvi razteza proti večnosti.

Oče je živel v motrenju neizrekljive skrivnosti Cerkve. Trpel je, ko je videl, kako so nekateri kristjani nespametno cefrali njeno edinost. Cerkev je noro ljubil, saj je bila smisel njegovega življenja in razlog za obstoj Opus Dei. Čemú naj bi sicer hotel Opus Dei, če ne zato, da bi služil Cerkvi? Ko bi bil živel v časih

preganjanja in bi moral z mučeništvom izpričati zvestobo Cerкви, bi bil srečen človek?^[25] Cerkev je ljubil z vso močjo. To je pogosto izpovedoval svojim sinovom in hčeram:

Otroci moji, blagor Cerкve je nad vsem drugim! Vero Cerкve je treba stalno in neprenehoma braniti z lastnim življenjem, v vsakršnih okoliščinah.^[26]

Srce se mu je trgalo spričo ran, ki so jih prizadejali Cerкви, kakor da bi kdo s surovo silo izbijal vogelne kamne kakšne katedrale. Zaželel si je ljubeče poljubiti tiste kamnite kvadre ter jih znova postaviti na svoje mesto.^[27] Za očeta je to zares bilo vprašanje ljubezni.^[28] Ranjena in trpinčena Cerkev je zdihovala po zvestobi svojih otrok. Potrebovala jih je in najboljši način za zadoščevanje je bil ljubiti več in močneje. Kot prvi korak je ustanovitelj svoje življenje

izročil za Cerkev in za papeža in potem je to izročitev dnevno obnavljal.^[29] V takšnem razpoloženju je dočakal tisto jutro, 26. junija 1975. Že pri maši je prosil za Cerkev in za papeža. In nekaj ur pred smrtjo je vnovič izročil svoje življenje ***in tisoč življenj, če bi jih imel.***^[30] O tem je ohranjenih več pričevanj.

* * *

Kaj storiti? se je stoinstokrat vprašal oče. Kako ukrepati ob vsem tem uporništvu in preziru, ki se je vzdignil zoper Cerkev? Kako zaježiti plaz, ki je grozil z opustošenjem tisočletnega verovanja, navad in pobožnosti?

Zelo jasno je spoznal, da je Cerkev potrebovala prizadevnost vseh kristjanov. Tako je na cvetno nedeljo 1971 v pridigi spodbudil vernike, naj bodo bolj zvesti Kristusovemu nauku. To je bila obveznost vseh.

Nihče se ni mogel čutiti izvzetega.
Oče je oznanjal »vojno miru«:

Ta moč se ne kaže v nasilju proti drugim: je trdnost, s katero se bojujemo proti lastnim šibkostim in bedam; je pogum, da ne zakrijemo osebnih nezvestob; je drznost, da izpovemo svojo vero tudi v okolju, ki nam nasprotuje.^[31]

Pridigal je o notranji bitki zoper sebičnost, čutnost in napuh. Kdor se namreč ne bori stalno, tvega, da ga premami katerakoli sužnost: zapeljivost oblasti in denarja, nečimrnost in poželjivost mesa. Edini način, da človek pritegne nase usmiljeno Gospodovo obličje, je molitev, prizadevanje, da bi mu bil vedno bliže. V kritičnih trenutkih človeške zgodovine ni bilo druge rešitve kot ponižna prošnja skesanih vernikov in posredovanje svetnikov za grešnike. Še nikdar ni bil bolj na

mestu tisti svarilni krik, ki ga je ustanovitelj zagnal v *Poti*:

Skrivnost. – Javna skrivnost: te svetovne krize so krize svetnikov.^[32]

In s tem se je vračal k izhodiščni točki in prvenstvenemu predmetu svojega nenehnega oznanjevanja, ki je: vsesplošna poklicanost k svetosti.

Kot pastir Dela je oče imel nalogo duhovno voditi ta delček božjega ljudstva. Najprej z zgledom. Za tiste, ki so živeli ob njem, je bila čudovita lekcija vere njegova pobožnost; zlasti živa ljubezen, ki je vela iz njegovih dejanj, kretenj in besed, namenjenih Jezusu pri obiskih v kapeli, med maševanjem, pri evharističnih procesijah in drugih bogoslužnih obredih.^[33]___

Skrbel je za duše in budno spremljal doktrinalne teme, da bi verniki Opus Dei in vsi, ki so bili v stiku z apostolatom Dela, imeli na voljo

zanesljiva merila o idejni usmeritve knjig, ki so prihajale na tržišče, o vsebinah novih publikacij in o težnjah njihovih piscev. In slednjič je zavzeto bedel nad izpolnjevanjem norm pobožnosti, nad podeljevanjem zakramentov, ter vestno skrbel za bogočastje in obsežno pastoralno delo duhovnikov Opus Dei, pri čemer je naredil marsikateri izreden korak, da bi svojim otrokom olajšal zvestobo.

Spričo nevarnosti, ki je pretila dušam, si je oče naložil odgovornost, da vernike Opus Dei obvaruje hudega. K temu je pristopil s pozitivno držo. Opirajoč se na gotovost, ki jo daje vera, se je odločil ne za umik, marveč za napredovanje. Svet je bil potreben očiščenja. Kot božja stvaritev svet ni bil slab, toda ljudje so ga kazili s svojim početjem. Vedel je, da bi bila za povrnitev sveta k Bogu potrebna ogromna »čistilna akcija«, ki bi zaobjela vsa področja in

bi trajala mnogo let. Zato naj kristjan pozabi na sladke nostalgije preteklosti in naj gre proti toku ter se bori sredi sveta, da se ne bi omadeževal.

Oče je pogosto govoril o barkah in mrežah: o Petrovi barki, o Kristusovih mrežah in o poslanstvu dvanajsterih apostolov, ki jih je Gospod postavil za »ribiče ljudi«. Kadar je vodil meditacijo, kadar je bil pri klepetu s svojimi hčerami ali sinovi, jim je povedal to ali ono ekološko priliko. V tistih letih so se začeli pojavljati glasovi v obrambo narave, kritični glasovi, ki so opozarjali na nevarnost izumrtja nekaterih rastlinskih in živalskih vrst, na onesnaženost vode in ozračja. Člani Opus Dei so bili predani apostolski nalogi kot ribiči ljudi, da bi jim služili. Njim je posvetil ekološko priliko:

Lahko pa se zgodi, da se katera izmed teh rib, da se kdo od teh ljudi ozre na dogajanje po vsem svetu in znotraj božje Cerkve, na to morje, ki se zdi prekrito z nesnago, in na te reke, polne odvratne sluzi, kjer ni ne hrane ne kisika. In če bi te ribe razmišljale – govorimo namreč o ribah, ki mislijo, ker imajo dušo –, bi jim utegnilo priti na misel, da si rečejo: Dovolj, skočila bom ven iz te vode! Tako ni vredno živeti. Zatekla se bom na obrežje, tam bom hlastala za zrakom in vdihnila vsaj malo kisika. Dovolj!

Ne, otroci moji. Mi moramo ostati sredi tega gnilega sveta, v tem gnilobe polnem morju, v teh rekah, ki tečejo skozi velika mesta in zaselke in katerih voda ne prinaša moči, ki bi okrepila telo, potešila žejo, saj je zastrupljena. Otroci moji, vedno moramo biti navzoči sredi ulice, sredi sveta, in si prizadevati, da okoli sebe ustvarimo zajetje čiste vode, da

bi tja prišle še druge ribe in bi s skupnimi močmi to zajetje razširili, prečistili reko ter morski vodi vrnili njeno prvotno kakovost.

Nikdar ne dopuščajte nikakršnega malodušja. Pogum! Plavajmo proti toku. Kako? Tako da kličemo k Mariji, k materinskemu in prečistemu Srcu svete Marije: Sancta Maria, refugium nostrum et virtus! Ti si naše zavetje in naša moč. Bodite mirni. Naj si ne želimo zapustiti sveta. Naj si ne želimo skrajšati teh dni, čeprav se nam silno vlečejo; čeprav bi gledali, kako tisti, ki bi mogli očistiti vodo, tega ne storijo, temveč reke še bolj onesnažujejo, spuščajo škodljive snovi v največja morja, ki se ne morejo osvoboditi vsega tega zla [...].

To je tisto, otroci, kar v vašem in svojem imenu velikokrat prosim Gospoda. Da bi ta svet, ki ga je On naredil in ki ga ljudje kvarimo, znova postal tak, kakršen je izšel iz

njegovih rok: lep, neokrnjen, kakor preddverje paradiža.^[34]

↗ Naslednje poglavje

↗ Nazaj na kazalo

.....

[1] AGP, P01 1982, str. 1378.

[2] *Prav tam.*

[3] *Pismo 25. 5. 1962, št. 44.*

[4] *Prim. Pismo 19. 3. 1967, št. 3.*

[5] *Prav tam, št. 5.*

[6] Francisco Vives Unzué, *Sum.* 7471.

[7] AGP, P01 1972, str. 862.

[8] »Če je Bog z nami, kdo je zoper nas?« (prim. Rim 8,31). Prim. tudi AGP, P01 1982, str. 1248; Javier Echevarría, *Sum.* 3276; Ernesto Juliá

Díaz, *Sum.* 4245; in Joaquín Alonso Pacheco, *Sum.* 4934.

[⁹] Prim. Javier Echevarría, *Sum.* 3275.

[¹⁰] *Prav tam*; prim. tudi Joaquín Alonso Pacheco, *Sum.* 4934; Ernesto Juliá Díaz, *Sum.* 4245.

Zdaj ne jokam več, je ob neki priložnosti povedal svojim sinovom, ***toda od 6. avgusta 1970 vpijem brez prestanka: Clama, ne cesses! (Iz 58,1) – popolnoma prepričan, da Bog to hoče*** (AGP, P01 1979, str. 983).

[¹¹] Razlika v primerjavi z vrstico iz Pisma Hebrejcem 4,16 je: »prestolu slave« namesto »prestolu milosti«. Ustanovitelj je pojasnil, da je Marija prestol slave zaradi svoje stalne in v ljubezni neločljive povezanosti z Očetom, Sinom in Svetim Duhom. Po njenem posredovanju se obračamo k Bogu, tako da se ponižno sklicujemo

na njegovo usmiljenje (prim. Álvaro del Portillo, *Sum.* 1130).

Ustanovitelj je imel navado zatekati se k priprošnji Božje Matere in ta izrek »je bil zanj potrditev potrebe, da se vedno obrača k njej« (Javier Echevarría, *Sum.* 3276). Álvaro je naročil, naj o tem izreku pisno obvesti Generalni svet. Kolikor se spominja, pravi Ernesto Juliá Díaz, je bilo to edinkrat, da je ravnal tako (prim. *Sum.* 4245).

Prim. tudi Joaquín Alonso Pacheco, *Sum.* 4935; Mario Lantini, *Sum.* 3741; in Blanca Fontán Suanzes, PM, l. 1087.

Zanimivo je, kar pravi msgr. Julián Herranz, ki je za to nadnaravno doživetje izvedel neposredno od očeta kmalu po vrnitvi iz Caglia. V tistem času so že potekala gradbena dela v Cavabianci (na dokončnem sedežu Rimskega kolegija sv. Križa) in oče je naročil tam postaviti ploski

relief v kamnu, ki naj prikazuje na prestolu sedečo Devico Marijo, ki jo krona Sveta Trojica; na spodnjem delu pa naj bodo zapisane besede tega izreka. Med čakanjem na pravno razrešitev institucionalnega problema Opus Dei je oče predlagal, naj se te besede uporabljajo kot molitveni vzklik, da bi od Božje Matere prejeli zaželeno rešitev. In temu napotku so v tistih letih sledili njegovi otroci. »Zato je bilo veliko naše veselje in naša hvaležnost sveti Mariji,« pričuje msgr. Julián Herranz Casado, »ko je papež (ki o tem ni vedel ničesar) svojo odločitev, da Opus Dei povzdigne v osebno prelaturu, objavil 23. avgusta 1982, na obletnico tega posebnega božjega razsvetljenja, ki ga je ustanovitelj prejel enajst let predtem« (*Sum.* 4030).

[12] AGP, P01 1971, str. 498. O tem »odkritju«: José Luis Soria Saiz, RHF,

T-07920, str. 78, zabeleženo 10. 2. 1971.

[¹³] Prim. Ernesto Juliá Díaz, *Sum.* 4114.

[¹⁴] Za obred posvetitve, ki se vsako leto obnavlja v centrih Dela, je oče sestavil besedilo in ga predložil v pregled Álvaro. Izvornemu besedilu je bila dodana omemba ustanovitelja, da bi bila poudarjena zvestoba, ki se vedno pričakuje od njegovih otrok. Očetu bi bilo ljubše, če bi ostal neopažen; in zaradi te ponižnosti je prosil Álvaro, naj pri obredu on prebere besedilo, ki se sedaj glasi takole: »Ohrani vedno v svojem Delu duhovne darove, katere si mu podelil, da bi po tvoji ljubeznivi volji, v neločljivi povezanosti z našim očetom, z očetom in z vsemi našimi brati, *cor unum et anima una*, bili sveti in bi bili učinkoviti kvas svetosti med vsemi ljudmi. Daj, da bomo vselej zvesti duhu, ki si ga zaupal

našemu ustanovitelju, ter ga bomo znali ohranjati in posredovati v vsej božji celovitosti« (PR vol. XVII, *Documenta* Vol. II, Opus Dei, *Consagraciones*, str. 17). V zvezi s tem prim. Álvaro del Portillo, *Sum.* 1600.

[15] PR vol. XVII, *Documenta* Vol. II, Opus Dei, *Consagraciones*, str. 15.

[16] *Prav tam*, str. 16.

[17] »Presveto in usmiljeno Srce Jezusovo, podari nam mir!«

Molitvenemu vzkliku, ki ga je leta 1952 sestavil ob posvetitvi Dela presvetemu Jezusovemu Srcu, je sedaj dodal: *et Misericors* – »in usmiljeno«. Prim. José Luis Soria Saiz, RHF, T-07920, str. 17; in AGP, P01 1982, str. 1251.

[18] José Luis Soria Saiz, RHF, T-07920, str. 89.

[19] AGP, P01 1982, str. 1402. Za božič 1971 je oče pisal vsem svojim hčeram in sinovom: ***Naj nam On in njegova presveta Mati, naša Mati – adeamus cum fiducia ad thronum gloriae, k Mariji, ut misericordiam consequamur –, naklonita svete božične praznike ter nam podelita milost izročitve, ki bo vsak dan rahločutnejša in velikodušnejša. Gospodova želja je in tudi temu vašemu očetu bo v veliko veselje, da veliko molimo – Clama, ne cesses!*** (Pismo, EF-711200-2).

[20] Jesús Álvarez Gazapo, *Sum.* 4498, 12. 11. 1971.

[21] Prim. José Luis Soria Saiz, RHF, T-07920, str. 50; zapisek z dne 4. 10. 1970. V zvezi s kratkostjo izrekov prim. tudi: Daniel Cummings, *Sum.* 6194.

[22] *Zvestoba Cerkvi, op. cit.*, str. 35.

[23] *Prav tam.* Prim. tudi Ignacio Celaya Urrutia, *Sum.* 5937.

[24] *Zvestoba Cerkvi, op. cit.,* str. 24.

[25] Prim. Giacomo Barabino, *Sum.* 4528.

[26] Javier Echevarría, *Sum.* 2655.

[27] Prim. Luigi Tirelli, *Sum.* 4554.

[28] V tistem obdobju hude krize znotraj Cerkve, od 1965 do 1975, je oče, kot pričuje msgr. Joaquín Alonso, »zelo trpel, ko je v tistih dogodkih zaznal predvsem odsotnost ljubezni do Boga. V tistih letih sem ga pogosto slišal govoriti in pridigati o bolečih razmerah v Cerkvi. Kot je sam povedal, je bila njegova reakcija ta, da je skušal zadoščevati in več ljubiti. Ta ljubezen se je odražala na različne načine: vse člane Opus Dei je spodbujal, naj še skrbneje negujejo liturgijo, evharistično češčenje in

dostojnost obredja« (Joaquín Alonso Pacheco, PR, str. 2211).

[29] V poslednjih letih njegovega življenja so dejanja izročitve postajala vse pogostejša. Rotil je Gospoda, naj vzame njegovo življenje, v zameno pa naj »izlije nad Cerkev nov val svetosti, dobrega nauka in nadnaravnega duha« (Álvaro del Portillo, *Sum.* 790). Prim. tudi: Julián Herranz Casado, *Sum.* 3925; Mario Lantini, PR, str. 638, idr.

[30] Carmen Ramos García (*Sum.* 7382) pričuje, da je nekaj ur pred njegovo smrtjo slišala očeta, kako je dobesedno dejal, da je za Cerkev in za papeža pripravljen izročiti **svoje življenje in tisoč življenj, če bi jih imel**. V zgodnjih jutranjih urah tistega dne (26. junija 1975) je ustanovitelj naročil Giuseppeju Molteniju, naj govori z nekim prijateljem Pavla VI. ter mu sporoči, da že več let vsakodnevno izročča

svoje življenje za Cerkev in za papeža (prim. Giuseppe Molteni, *Sum.* 3866).

Tudi msgr. Javier Echevarría, ki je bil navzoč pri očetovem pogovoru s Franciscom Vivesom in Giuseppejem Moltenijem, pričuje, da »jima je naročil, naj obiščeta doktorja Piazzo, prijatelja papeža Pavla VI., ki je bil takrat bolan, da bi mu tako posredovala vso njegovo naklonjenost. Name – in enako smo čutili vsi – je naredila vtis ljubezen in moč ustanoviteljevih besed [...]; njegova iskrena zavzetost, ko je povedal [...], kako je tisto jutro kakor vedno daroval sveto mašo za Cerkev in za papeža ter dodal, da bi po božji milosti z veseljem dal svoje življenje za Kristusovega namestnika« (*Sum.* 3288).

^[31] *Jezus prihaja mimo*, št. 82 (iz homilije *Notranji boj*, 4. 4. 1971).

Od takrat, ko se je pokazala tolikšna nezvestoba do Cerkve, je oče

neprenehoma poudarjal notranji boj: ***Hčere in sinovi moji***, je pisal v Združene države, ***bodite zvesti, to je trenutek lojalnosti. Ohranjajte svoj osebni boj v športnem duhu, pri čemer se zavedate svoje šibkosti – nihče naj se ne zanaša nase – in veste, da nas naš Oče Bog noro ljubi [...]. Molíte za našo Mater Cerkev, ki je tako zelo potrebna zvestobe v teh zmedenih časih; in molíte zame, ki vas imam nadvse rad*** (Pismo članom Dela v Združenih državah, EF-720608-2).

^[32] *Pot*, št. 301.

^[33] O zasebnih podrobnostih njegovega ravnanja, o kretnjah, molitvenih vzklikih ipd.: prim. Giuseppe Molteni, *Sum.* 3832; Javier Echevarría, *Sum.* 2018 in 2580; Blanca Fontán Suanzes, *Sum.* 6978.

^[34] AGP, P01 1973, str. 276–277. Kot otrok je bil ustanovitelj ob domačem ognjišču deležen marsikaterega

nauka. Ko obuja spomine na otroštvo, pridejo na dan ekološke misli, povezane z neokrnjenostjo narave. Decembra 1971 je oče pisal nekemu prijatelju, sosedu iz Barbastra: *Užival sem ob branju tega, kar mi sporočaš o razvoju našega dragega Barbastra, vendar mi dovôli, da ti zaupam neko skrb, čeprav dobro vem, da ste že sami to zelo upoštevali. Postalo je moderno – in moderno je postalo, ker gre za žalostno resničnost – govoriti o tem, da nova proizvodnja, stavbe itd. s seboj prinašajo onesnaževanje ozračja, polj in rek, če se zoper to ustrezno ne ukrepa. Mislim, da moramo o teh rečeh razmišljati nekoliko vnaprej, zato da bi bilo v našem kraju še naprej mogoče uživati v zdravem in neokrnjenem podnebju ter v čistih vodah, ki smo jih vedno imeli* (Pismo Manuelu Gómezu Padrósu, EF-711220-1).

Andrés Vázquez de Prada

© Fundación Studium

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sl-si/article/2-bozji-izreki/](https://opusdei.org/sl-si/article/2-bozji-izreki/) (16. Apr.
2025)